

nek elfogadását, mert a megélés utólagos kommentjei (nosztalgia, vita, napló, levél, baráti diskurzus az uszoda teraszán) már mind viszonylagossá teszik az egyetlen élet eredeti idejét. Vagyis az elemzések átszínezik, átírják, narrálják az eredeti időt is, az újraélés meghamisítja az eredeti időt, az emlékfragmentumok egymáshoz képest valamilyenek. Vagyis a kérdés nem az, hogy megírható-e az eredeti idő, hanem hogy azokkal éltük-e meg, ahol és akikkel ez érdemes és kibírható volt, és most, amikor az előzetes narratívalét foglyai vagyunk, és a lét ösztönösségét elvesztettük, azokkal koptatjuk-e el, színezzük-e át saját kincsünket, akik erre méltók. Ez lenne szerintem a személyiség fogalma, de erről majd máskor.

Az ISKOLA tehát a legtöbb kudarcaim, veszteségeim fölismerését hozta meg és el. Azt hittem, móríci kódok mentén fogom megérteni, hogy a világ közepétől hogyan kerültem az ország centrumába, de a veszteség nem kulturális, ahogy Mórícztól kapnám, hanem egyetemesen egyéni. Az előzetes narratíva foglya vagyok, mesélem az életem, amit azóta, hogy egyszer végigéltem az eredeti időt, egy nappal sem éltem tovább. Sorok a percek, és lapok a napok, az Ottlik-csapda nem ereszt, és hogyan mondhatnám el nektek, civileknek, hogy az én beavatásom és az én beavatottjaim méltók voltak-e ehhez: hogy egy ilyen tetszhalott utóélet maradjon utána.

OTTLIK GÉZA LEVELEI NEMES NAGY ÁGNESNEK

Ottlik Géza Nemes Nagy Ágnesnek írt levelezőlapjaiból, leveleiből közlünk néhányat, amelyek nem jelentek meg a NEMES NAGY ÁGNES LEVELESLÁDÁJA című gyűjteményben (a Magyar Írószövetség és a Belvárosi Könyvkiadó kiadása, 1995, sajtó alá rendezte, szerkesztette Lengyel Balázs). A levelek fénymásolatát Fakan Balázs bocsátotta rendelkezésünkre, az eredeti példányok teljes anyagát Kerek Vera őrzi. A jegyzetekben a legfontosabb tudnivalók magyarázatára szorítkoztunk.

A szerk.

Gödöllőről Párizsba

[Postai levelezőlap]

1948. április 27.

Ágneskám, kedves hűtlen kutya, nagyon örültünk becsületes hosszúságú levelének, annak is, hogy jókedvűek (ami kiderül belőle), még a ronda Rómában is (a szutykos, egyetlen édes Rómában, ami tulajdonképpen az ember szülővárosa, de ezt nem árulom el!) – és szívesen viszonoznám is levelét hasonlóval, de itt Gödöllőn kevés az említésre méltó dolog az egykori királyi váróterem romjain, a Grassalkovich-kastélyon és Ottlik lakóházának kerti kapuján kívül, mely utóbbi a XX. szd. 20-as éveiben készült, és a szabadságharc centenáriumban lett újrifestve – a mester által – kellemes és nem egé-

szen egyenletes kékeszürke színre. Szóval mulassanak fene jól, teljenek meg termékeny izgalommal (és itt nem a nápolyi falfestményekre célzok), és tegyenek le a Père Lachaise temetőben egy szál virágot a nevemben is Balzac sírjára, elmondván egy fohászt hozzá, hogy segítse meg a magyar regényírókat és a „Ne olvass újságot” világmozgalmunkat, amit majd akkor indítunk meg, ha hazajöttek. Blaise-zel egyetemben öleljük, csókoljuk magát (ezt Gyöngyi), kézcsók (ezt én).

Cipi

Blaise – Lengyel Balázs. – *Gyöngyi* – Debreczeni Gyöngyi, Ottlik Géza felesége.

Balatonalmádiból Budapestre

[*A képes levelezőlap másik oldalán két vitorlás hajó*]

1958. július 19. vasárnap de.

Édes Ágneska, írok, mert a vonaton olvastam egy képeslev.lap hirdetést: „Gondoljon Reá” – továbbá azért, mert most alkalmam is van rá (nem mindennap szállunk partra). Egyszóval, gondolok Önre. Nagyon szép idő lett. Megírhatná, hogy mikor költöznek a Királyhágó utcába? Címem: B.almádi Építők Vízisporttelepe – Tabu. Kézcsóknál több már nem fér a lapra. C.

Szigligetről Budapestre

[*Postai levelezőlap*]

1958. december 13. Péntek, este

Kedves Bléziék, remélem, éppen nagy sikert arat a Cid (körülbelül az első felvonásnak lehet most vége), s bízom benne, hogy megéri a harmadikat is, hiszen a közismerten tapintatos kaposvári közönség már csak a jeles Maurice Chevalier személyes jelenléte kedvéért is végigüli a darabot, bár kétségtelenül hiányzott a színház kapujából egy biztató hang: „Fővárosi a fordítónő! Valódi a Corneille! Itt a párisi színműelőadás!” – Hát ebből is érezhetik, hogy elég bánatos és gyenge a humorom, mert a kedves B. J. kulináris és fantasztikus és egyáltalán, emésztőszervi kirohanásai csak egészen kicsi részben tudják pótolni magukat, s az üres ház, pingpongterem, szobák, elég kísértetiesek. Állítólag Sanyikáék jönnek le 15-én (Ilus írta) és Alenék. Reggel, mire feltápáskodtam, már csak a hűlt helyüket találtam, pedig reménykedtem, hogy a Jóska ébresztőórája nem fog működni, és elalusszák a vonatot. Hát írjon Ágnes azonnal egy lapot, hogy még megkapjam itt, mert lassú a posta. Balázs pedig beszéljen Ilussal a fordítandó könyv dolgában. R. Gyuriékat ölelem, s azt a rokonszenves sovány görögkeleti novellistát is, aki itt volt velünk, és azt hiszem, Piltudszkinak hívják. Én magam igyekszem Petőfi színvonalán írni regényt (Hóhér kötele). Kézcsók. Üdv. Cipi.

Szigliget – itt és a továbbiakban: az Írók Alkotóháza. – *Cid* – Nemes Nagy Ágnes fordította Corneille Cid-jét. – *Sanyikáék* – Weöres Sándor és Károlyi Amy. – *Alenék* – Polcz Alaine és férje, Mészöly Miklós. – *Ilus* – Róna Ilona szerkesztő, műfordító. – *R. Gyuriék* – Rónay György és felesége.

Szigligetről Budapestre

[Postai levelezőlapp]

1958. december 17.

Kedves Ágnesék, megjött Alen, majd Miklós, és utóbbi beszámolt a kaposvári nagy sikerről, hát gratulálok. (De Roger Richard nem volt, hallom – szomorú...) Nincs képeslapom, bocsánat a közönséges postai vacakért. Esténként nem szomszédolunk, ennélfogva nemigen tudok dolgozni, mert nincs hozzá megfelelő hangulata az embernek, ahogy ül egyedül a szobájában. Hétfőn vagy kedden megyek haza, és anyagi ügyeim úgy állnak, hogy körülbelül 2-3 hétig kell majd beléjük merülnöm (valószínűleg teljesen eredménytelenül), ahelyett, hogy dolgoznék (amivel végül is csak pénzt keresek). Szóval már előre utálom Pestet. De itt se jó, amióta mindig bezárnak Krizsán elvtárs szobájába. Nevetséges dolog, és az ablaka a kapualjra néz! Most megjött Ica, leltározni, s talán kiereszt, mint érdemes (ha nem is kiváló) pingpongozót. Hát boldog ünnepeket kívánok, s nem erőltetem tovább szegény bús elmémet (bár mindig találok kényszeredett szellemességeket, és azokat pengethetem, irodalmi alapon), és legyen Ágnes jó, szép és szelíd, Blézike pedig jó, észbontó és szilaj. Kézcsók, hódolat, üdv. Szabadság. C.

Roger Richard – francia költő, műfordító, magyar verseket is fordított.

Budapestről Szigligetre

[Postai levelezőlapp]

1960. április 18.

Édes Ágneska, remélem, meglocsolták ma húsvét hétfőjén a fiúk és a lányok, és egyáltalán jól mulattak a kilences szobában (ahonnét nem maga túrta ki Arthurt – a rímlehetőséget felajánlom –, hanem D. Zs., Adynk egyetlen szerelme) persze anélkül, hogy berúgtak volna, vagy hogy jókedvében azért ne sajnálta volna, hogy én is ott nem vagyok. (Csinos mondatszerkezet ez az utóbbi – de azért értjük, mi magyar stílusművészek.) Félek, hogy maga jobban hiányzik a fővárosnak!

Velem különben az az ábra, hogy beadtam a Copperfield kontra Móra Ferenc ügyet a Jogvédő Hivatalnak, minélfogva három napja ez idegesít, mert utálom én is a botrányt, sőt félek tőle, rettegek – a földi sorsomon kívül a magánlétezésemhez szükséges nyugalmat is félttem, mégis kénytelen voltam, mert az az alternatíva még jobban feldúlja a békémet, ha gyáván meghátrálok – vagy bölcsen (?) azaz cinikus erkölcstelenséggel, mikor mód van rá, hogy egy pimaszságot esetleg visszaverjünk.

A munka tehát nem nagyon halad, ilyenkor este lázas a fejem, de ha most ezt a levelet befejeztem, nekiülök mindjárt Ezra Mannont haldokoltatni. (A Nemzetinek nem kell, de Hubay ma mondta, hogy szól a Madáchnak, ahol Vitányi lesz a dramaturg, Ali elvált férje! Aki adhatna magának valami nem-Brechtet.) Továbbá, valaki említette, hogy a Temps Moderne-ben Sz. Magdáról és rólam is írtak cikket vagy kritikát, „megdicsőítőt” – és lám, enyhülés van a magyar irodalomban. Majd megnézem a könyvtárban. Hungarian Quarterly – állás, úgy látszik, mégsem lesz, nincs státusz. Marad a bridzsvolat és a filmszínészet. Gyurkáék csókolják magukat. Ivánt rávettem, hogy ren-

deljen ő is egy plumcake-et, mármint Mándyt! A nagyot! Osborne-próbákra nem járok, pedig vasárnap már première. Dolgozzon (de inkább saját verset! Ha lehet), és írhatna szegény elhagyott imádói egyikének, aki lába előtt fekszik. C.

Arthur – Görgey Gábor. – *D. Zs.* – Dénes Zsófia. – *Ezra Mannon* – Eugene O'Neill AMERIKAI ELEKTRA című drámatrilógiájának hőse. – *Vitányi* – Vitányi János író, Polcz Elaine első férje. – *Sz. Magda* – Szabó Magda. – *Gyurkáék* – valószínűleg Rónay György és felesége. – *Osborne* – John Osborne DÜHÖNGŐ IFJÚSÁG című drámáját Ottlik fordította.

Budapestről Szigligetre

[A képeslapon palermói panoráma]

1960. május 3.

Igen tisztelt Asszonyom!

Sajnálattal közlöm, hogy ez az utolsó, színes, magához méltó képeslapom, nincs több, úgyhogy most már jöjjenek haza. Arthurék, hallom, fent voltak, de felém se bagóztak, maga nem ír, itt élek elfeledve kis közép-európai hazám fővárosában, zord időjárás közepette, s útszéltre esve borzongok, úgy várom a tavaszt s a túloldalon látható földközi-tengeri napfényt. Egyébként se munka, se pénz, se posztó – csak ifjú színésznők és legfeljebb Vargha Kálmán, Mándy Iván. Kézcsók, hódolat. C.

Budapestről Szigligetre

[Postai levelezőlap. A szöveg elejére négyszirmú virágot rajzolt, mint a gyerekek, fölé írta: BUÉK]

1960. december 31.

Édes Ágneska, hiányoltuk magukat tegnap, annál is inkább, mert Gyurkával kettesben voltunk. Azt mesélte, Th. Gábor Varsóból azzal jött haza, hogy ott mindenki a maga Tristánját ámulja, nagy szenzációt keltett, kiemelkedőleg az egész magyar számból. Szóval írja szaporán azt a napi rongyos 2-300 sort, a lengyelek is várják a kötetét, hát még milyen lesz franciául és dánul? Remélem, a szilveszteren békével és józanul átestek, s a Brecht meglesz 10-ikére. Hát a harisnya? Bors néniel sokat vagyok együtt, ő nem említette. Kívánok sűrű hóesést és kellemes Vízkeresztet, meg ahogy költő barátom mondta (a boldog ünnepeket kevesellve), tűrhető hétköznapiakat. Itthon fogok ülni szilveszterkor, s talán írok útirajzot a Hung. Quarterly júliusi számának, amit sürgősen le kellene adni. Ne pingpongozzon sokat, nézze inkább helyettem is a fákat, madarakat, gyűjtsön gesztenyét, és legyen jószágos, szelíd, kezes, mint egy fiú. Kézcsók, Blézit ölelem. Cipi.

Elég tüdőbajos vagyok én is, főleg esténként, 37,4-körül, de eszem Kalmopyrint, és iszom finom vörösborot az egészségünkre, hát majd elmúlik.

Th. Gábor – Thurzó Gábor író. – *Tristán* – Nemes Nagy Ágnes TRISZTÁN ÉS IZOLDA című verse. – *Bors néni* – Nemes Nagy Ágnes gyerekverskötetetének címszereplője.

Londonból Budapestre

[A levelezőlap másik oldalán a Trafalgar tér a Nelson-oszloppal]

1961. augusztus 31.

Édes Ágnes, gondolom, éppen hazaértetek, s remélem, különösebb bajok nélkül sikerült az olasz út. Holnap megyek vissza Párisba, ahová 14-én érkezik egy nagyon régi muzsikus barátom, 15 éve nem láttuk egymást, hát ha csak tudom, megvárom. Gyönyörű idő lett itt, sok ronda eső után, s kirándulunk (tam) vele Heath-be, erdős, növénydús helyekre, és gondolkok magára botanikai szempontból. Írjon! PEN-be. Kézcsók!!!

muzsikus barátom – Koromzay Dénes brácsaművész.

Beauville-ből Budapestre

[A levelezőlap másik oldalán csendes jachtkikötő]

1961. szeptember 10.

Édes Ágnes, megint az Atlanti-óceánban fürdöm, sós nagyon, a homokban ropog talpunk alatt a sok kis rák héja, és csodás meleg napsütés van. Normandia gyönyörű, növénytanilag is, sajnos csak 3 napra hoztak le, s holnap megyek vissza Párisba, ahol muszáj hogy a Maga levele várjon. Mindenkit ölelek, Blézit, Judit [?], a Bors nénit. Kézcsók, hódolat. Cipi

Párizsból Budapestre

[Postai levelezőlap]

1961. szeptember 16.

Kedves Ágnes,
Köszönöm lapját, mellyel megtörte végre hosszú hallgatását. Azt vettem ki belőle, amit Alitól is, saját eszemtől is amúgy is tudok, és örülök, hogy sokkal jobban vannak – Balázs elég rossz bőrben volt itt. Most szegény Ali betegeskedik egy kicsit, az ok nála is részben a fáradtság, a túl sok és kevés jövés-menés. Én még lemegyek Chartres-ba a Magyar vonósnégyessel, azaz Koromzay Dénes barátomékkal, ott lesz koncertjük. Képzelteti, mennyire örülök ennek is, mármint a zenének. Ezt a lapot az önkiszolgáló pincében írom, s a Chicken Self „f” betűje még mindig hiányzik a neonjáról – de nem tudok olyan utálatos rövid lapot írni, mint maga – bár a PEN kecskéit nem értettem egészen. De hát Ali ugyanazt tartja, amit én mindig kénytelen voltam tartani, anélkül, hogy befolyásoltam volna. 22-én indulok haza, s németországi megállással, kb. 26–27-én érek Pestre. Kézcsók.

Budapestről Párizsba

[A levelezőlap másik oldalán az Astoria-keresztvezetés képe]

1962. november 30.

Még ezt a lapot elküldöm, hátha ott éri magukat, de lehet, hogy a földközi-tengeri pálmák alatt sütkéreznek! Nagy hideg van, és ez elég rossz, én sem vagyok vidám egészségileg, de elenyészik saját bajom, mert Gyöngyi megint kidőlt egy kicsit, talán nem lesz belőle rosszabb és hosszabb baj. Tavaszi útról már amúgy is lemondtam, majd helyette Dickenset dolgozok át. Kézcsók. C.

Budapestről Szigligetre

[Postai levelezőlap]

1963. július 21.

Remélem, jól fürdőzik Ágneske – okosan tette, hogy a kánikula elől megszökött, itt elég rémes a hőség, szenved fű-fa-virág. Ember, ló. Ma 228-ra javította a magasugrás világ-rekordját Brumel (orosz), melyhez hasonló jókat kívánok. (Néztem a TV-n a versenyt.) Blézi elég rossz bőrben volt, hizlalja meg. B. Bandi szerzett a könyvtárnak (Széchényi) Áller Családi Lapját (1924–27) – szóval van olvasnivalóm. Elektrát meghúztam a színháznak, csak most már a családról álmodom mindig, mint Agamemnon vagy Orestes, már amennyire csekély görög műveltségemtől telik, melyhez hasonló klasszika-filológiai színvonalra maga nem tud leszállni (Laokoon, oder über die Grenzen der Epik und Poesie – a kígyókra gondolk persze). Remélem, maga is és remélem, vidáman, makkegészségesen dolgozik azért, s megbocsátja nekem, hogy ennyi elmésség telik tőlem. Majd megpróbálok este kéziratban okosabbat írni (eladásra). Kézcsók, hódolat. Cipi.

Tényleg gutaütéses meleg van, legyen erre is tekintettel lapom bírálataánál! Kézcsók!

B. Bandi – Birkás Endre író, könyvtáros.

Budapestről Szigligetre

[A kép: Giorgione: ANTONIO BROCCARDO KÉPMÁSA. A szöveg mellett két négyzirmú virágot is rajzolt a lap írója]

1963. július 24.

Kedves Ágnes, küldök a túloldalon egy szép fiút, amilyen biztosan nem sétálgat ott a szelíd gesztenyefák alatt, hacsak M. Miklós le nem ment maguk után. Még nagyobb hőséget jósolnak, pedig már mindenki kidőlt, én is éppen csak hogy talpon vagyok a

vidéken, merre szem ellát, a kopár sziken, a leperzselt gaz, gyom, sarjűfű közt. Ebből is láthatja, hogy a Toldit írom át regénynek. (A kezdete jó Kafkaeszk Warte-Landish egzisztencializmus.) Remélem, hétfőn megjönnek, addig is hódolatteljes kézcsók. Cipi.

M. Miklós – Mészöly Miklós.

Budapestről Szigligetre

[*Budapesti látkép*]

1963. október 4.

Még ezt a sűrű lombos budai hegyoldalt elküldöm innét Magának, induláskor – mert a pályaudvaron írom és dobom be, hajnali ½ 9-kor, fáradtan, álmosan, senki virágcsokorral nem kísért ki, s estére, ha igaz, Münchenben leszek, ahol vasárnap összevernek a németek, teljes joggal. Alighanem hamarabb hazajövök, mint terveztem. Dolgos és kellemes őszt kívánva maradok hűségese hódolója. Cipi.

Frankfurtból Budapestre

[*A Frankfurt Intercontinental levélpapírján*]

1963. október 11.

Édes Ágnes,

Itt ülök ebben a fantasztikus húszemeletes hiper luxus hotel szobájában éjszaka egyedül, és kételkedem benne, hogy meg tudok írni egy levelet, olyan fáradt és hülye a fejem, egy heti szakadatlan görcsös figyelem, koncentráció, idegen emberek (sőt nyelvek) váltakozása közt (ma német, francia és angol beszélgetéseket, mélyértelműeket, folytattam a Buchmesse óriási labirintusaiban) – miközben egyik nyelven sem tudok (sajnos csakugyan nem) – a szállodát majd elmesélem, mert leírásához, ahogy mondják, egy író tolla kellene. Chodkiewicz egyébként azt üzeni Mészölynek, hogy kész a fordítása, s tavasszal kihozzák. A Fischer szintén tervez egy magyar költők antológiáját. Három napja vagyok itt, de Szabó Magdáékat még nem láttam, pedig én kétszer is telefonáltam a szállójukba, s tudnia kell róla. Az Iskolát a németek nemigen fogják kapkodni, úgy látom, bár a kirakatokban jó helyen van, és egy-két könyvkereskedelmi embertük, aki olvasta is (és dedikációkat is kértek) lelkes, csak hát drága és ismeretlen az író.

Ne haragudjon, hogy csak ilyen hülyeségeket írok. Ez az emberi világ úgy van berendezve, hogy mást nem írhatok. Az egyik müncheni újság azt idézte a könyvemből: „Vérévé vált (Medvének), hogy sohasem csinálhatja azt, amihez kedve volna” – „mert az megengedhetetlen a többiekkel szemben.”

Holnap ebéd Fischerrel, Flamand is ott lesz, vasárnap fogadás, hétfőn vagy kedden talán megyek tovább Reimsbe, 20-án Párisba, ha gyorsan ír Gara címére vagy akár Chodkiewicz címére, még megkapom, de azt hiszem, hamar indulok haza, mert máris kezd elegendem lenni az idegenekből. Végül is nagyon kedvesek voltak hozzám Münchenben, nem bennük van a hiba, hanem bennem. Csak televíziózni ne kelljen többet semmilyen

nyelven. Remélem, a küldött folyóiratot megkapta, a végét is nézze meg, még ott is van szó magáról. Itt meg a Majna partján, ahol lakom, csupa kert, bozót, fák, sűrű őszi lombok, növényzet, szintén azt jelenti = kézcsók C.

Chodkiewicz – Michel Chodkiewicz francia–lengyel író, könyvkiadó. – *Fischer* – S. Fischer frankfurti könyvkiadó. – *Flamand* – Paul Flamand francia író, a Seuil kiadó vezetője. – *Gara* – Gara László párizsi magyar író, újságíró, műfordító.

Budapestről Szigligetre

[*A képeslapon egy szőke nő lubickol a folyóban*]

1964. július 18.

Buda (falakon kívül)

Ezt a lapot csináltattam magának, hogy ilyen vígan lubickoljon a stégnél, és mert dúsabb parti növényzetet nem találtam, pedig igazi nyár köszöntött ránk is, annyira, hogy most két hét alatt legalább egy könyvet megírok. M. Ivántól kaptam novellákat. Más újság nincs, a fogam nem fáj, sörözöm, melyhez hasonló jókat kívánva és a kedves ismerősöket mind üdvözölve, hódolattal, kézcsók. C.

M. Iván – Mándy Iván.

Budapestről Londonba

[*A lapon a Vár magasából a Lánchíd látható*]

1965. május 26.

Azt hiszem, vígan hajóznak Dover felé, mert 4 óra van, s remélem, a csatorna szelíd, az útjuk nem volt túl idegesítő, és a szigetet elég smaragdnak találja majd Ágneska is. Itt azóta ennél nagyobb változás nem történt, mint az elutazásuk, a madár szól, a virág nyílik, de még a Széchényi Könyvtár is bús – azaz vigyázzon magára, és mulasson jól. Kézcsók c.

Budapestről Londonba

[*A lap másik oldalán Vincent van Gogh: ÉTTEREM A SZIRÉNHEZ*]

1965. június 15.

Remélem, még Londonban éri magukat ez a lap, Ágneska, ámbár két hete, hogy elmentek, és még nem jött semmi hír – csak az újságban olvasom, hogy Ahmatova is ott van, hát biztosan összejönnek vele (szép versét olvastam a sorbanállásról). A könyvemet mégsem nyomják Amerikában, írt a kiadó, hogy frászt, álhír volt. A franciákat se üdvözölöm, csak Gara Lacit és Kormost, Balázs vegyen ingeket, maga esőkabátot, pünkösdi rózsát, arany cipellőt s egy levlapot nekem. Kézcsók.

Párizsból Budapestre

[A lap másik oldalán az Arc de Triomphe]

1965. november 7.

Édes Ágnes, a napsütés gyönyörű, de máris kidőltem a sok metrótól, járkálástól és attól, hogy sorra mindenkivel összeveszek, megsértem az embereket, ahogy azok is engem. Van úgy, hogy csak az utóbbi történik. Szűcs Gyurival most már Mészölyék barátoknak, ahogy a többiekkel is – nekem még megmaradt Kormos és Gara. 13-án éjjel utazom Frankfurtba. Jó volna, ha írna pár sort, mert ide, úgy látszik, már nem írt, bár még mindennap bemegyek majd a Penbe (ahonnét kivettek) a postámért. Emmanuel csókoltatja. Szóval rosszkedvű vagyok magányban is. Kézcsók Cipi

Szűcs Gyuri – párizsi magyar újságíró, a Marton irodalmi ügynökség munkatársa. – *Emmanuel* – Pierre Emmanuel francia költő.

Helsingörből Budapestre

[Régi helsingöri házak fényképe]

1977. augusztus 1.

Édes Ágnes, már a pályaudvari resti (ahova érkezésünkkor rögtön beültem teázni, reggel 9-kor) fantasztikus ódon, gyönyörű dán fogadó volt a kikötőre néző magas öreg ablakban, vakító napfényben, nehéz hosszú bőr ebédlőszékeken (nem fotel, csak szék) ülve, szinte a lombokon át néztem a svéd partokat. Most ezt a lapot egy másik kis maszív dán sörházból küldöm kézcsókkal, Cipi. (A tető egyelőre nem repül fel.)

Budapestről Budapestre

[Postai levelezőlap]

1980. március 24.

Édes Ágnes

Negyedik napja elérhetetlen telefonon (ahogy máskülönben is?). Hát így köszönöm a velszi lapját (a skót birkákat is Mc kaptam) – de kérem, hogy hívjon fel (hacsak nincs felolvasóköriúton Új Zélandban?) A Hiba-Bejelentő telefonja is hibás 4 napja. Az iharfa is kiszáradt, a büszke fa, a magyar fa. – Hódolattal híve, C.